

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 8/2019

Září 2019

Kněz je milosrdným průvodcem lidské duše

Za mladým knězem přišla jedna žena – mohla mít tak po padesátce. Chtěla mu vyprávět svůj životní příběh. Začala, jak byla v mládí zamilovaná a se svým snoubencem se rozhodli emigrovat.

Mladí snoubenci chtěli žít ve svobodě, ale v Československu tehdy svoboda nebyla. Vyřídili si dovolenou v Jugoslávii a odtud přešli do Západního Německa. "V Německu jsme se vzali," pokračovala. "Konečně svoji. Naše štěstí však netrvalo dlouho. Jednoho večera se můj muž nevrátil z práce domů. A já se od jeho spolupracovníků dozvěděla, že odešel s jinou ženou. Po čase nás na jeho žádost rozvedli, a protože jsme neměli děti, zůstala jsem úplně sama. Třicet let jsem znala jen práci a samotu mého bytu. Jednou jsem se večerními mnichovskými ulicemi vracela z vánočního nákupu. Zahlédla jsem na chodníku tvář, kterou jsem ihned poznala. Byl to on.

Zarostlý, neumytý a podnapilý. I on mě spatřil, zarazil se a chtěl přejít na druhou stranu ulice. Já jsem však k němu přistoupila a řekla: "Vrať se!" Vzala jsem ho domů, dala jsem mu najíst a..." končí žena svůj příběh. "Možná mi i vy, otče,

řeknete, že jsem byla hloupá, jak mi řekli mnozí. Ale dnes jsem ta nejšťastnější žena na světě. Když se na mě můj muž podívá, má v očích slzy." Slzy v očích chlapa svědčí o tom, jak moc touží po tom, aby ho někdo miloval takového, jaký je – s jeho chybami, slabostmi a nedokonalostmi. Aby mu neřekl: "Jdi, polepši se, až potom se vrát, budu tě mít rád."

V centru stojí vždy srdce

A takový někdo existuje. Bůh nás miluje takové, jací jsme. Tuto Boží milosrdnou lásku všichni potřebujeme. Když v dějinách Církve bludné hnutí katarů považovalo všechno materiální za zlé, opovrhovali jím a začalo zpochybňovat i Oltářní svátost, tehdy se Ježíš zjevuje bl. Julianě a žádá svátek Božího těla, aby ukázal, že je reálné přítomen v Eucharistii. Když Jansenismus hlásal absolutní přísnost, tehdy Bůh tento omyl vyvrátil a zjevil se Markétě Marii Alacoque a žádal svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. A když začátkem 20. století lidstvo zažívalo trauma z válek, Ježíš se zjevuje prosté řeholnici Faustyně a nabízí svátek Božího milosrdenství. Bůh je milosrdný, rád odpouští. V italštině misericordia (milosrdenství) se skládá ze slov Misery a cuore. V centru je cuore – srdce. A "Misery" jsou lidově řečeno "mizerní", tedy ubozí a bídní. Nejen v materiálním, ale i v morálním smyslu. A proto milosrdenství označuje srdce, které bije pro všechny hříšníky. "Milosrdenství je samou podstatou Boha," říká sv. Jan Zlatoústý. Nejde tedy jen o nějaký atribut Boha, ale o jeho podstatu. Ježíš říká: "Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec." U Lukáše nacházíme větu: "Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš nebeský Otec." Tedy dokonalý je ten, kdo je milosrdný. Dokonalost nespočívá v sáhodlouhých modlitbách, viděních, stigmatěch, ale v milosrdenství, které dokáže zahrnout darovanou láskou toho, kdo si to z lidského pohledu ani nezaslouží.

Kámen, který někdo odklidil

A právě kněz má takovou milosrdnou lásku zprostředkovat světu. Aby to dokázal, musí ji nejprve sám zakusit. Jak má však milosrdenství pocítit ten, kdo například nemá žádný těžký hřích? Svatá Terezie z Lisieux ve svých Dějinách duše používá nádherný příklad lékaře, který svého syna poslal do školy. Syn si zlomil nohu, protože klopýtl o velký kámen. Lékař ho s láskou léčí, stará se o něj a syn je mu vděčný. To je případ lidí, kteří v životě klopýtlí, těžce zhřešili, a Bůh je ve svém milosrdenství vzal "na milost". Existuje však i druhý případ. Lékař posílá svého syna do školy a ví, že na cestě je velký kámen. Jde před ním

a kámen odstraní, aby jeho syn nezakopnul a nezlomil si nohu. Má mu být proto syn méně vděčný než v prvním případě? Pokud někdo nemá těžký hřích, nemusí to být jen jeho zásluha, jeho osobní výkon. V mnoha případech to bývá možná nedostatek příležitosti spáchat hřích či padnout. A proto i srdce takového člověka má být naplněno vděčností.

Nejkrásnější slza pokání

Ruský básník Žukovskij napsal bajku o andělovi, který běhal po světě a, jak to již v bajkách bývá, cosi špatného vyvedl. Když přišel před nebeskou bránu, našel ji zavřenou. Svatý Petr mu říká: "Pokud chceš, aby se ti brána otevřela, přines mi nejkrásnější lidskou slzu." A tak anděl šel. Uviděl mladou matku na smrtelné posteli a u ní mnoho dětí. Když si uvědomila, že zanechává sirotky, ve chvíli umírání uronila slzu. Anděl ji zanesl k Petrovi, ale on řekl: "Je pěkná, ale ne nejkrásnější." Anděl proto vrací na zem. Na frontě spatří vojáka, který daleko od rodiny umírá za vlast. Vypadne mu slza. Anděl ji bere a utíká k sv. Petrovi. "Je nádherná, ale ne nejkrásnější," zopakuje světec. Nakonec anděl uprostřed pouště najde mnicha v samotě, který oplakává své hříchy. Vezme slzu, a když přijde k nebeské bráně, už je dokořán rozevřená. Svatý Petr ho vítá slovy: "Našel jsi nejkrásnější slzu. Slzu pokání. Ne slzu smutku, slzu bolesti, ale slzu dojetí, že všechno je možné odpustit." Neexistuje hřích, jakkoliv velký, který by Bůh nemohl odpustit, pokud člověk o to stojí. Lítost nad hříchem, jak říká i příběh o slze, je něco nádherného. A kněz je ten, kdo zprostředkuje člověku odpuštění.

Dokonalé je znovu začínat

Bůh sice chce odpustit, ale na odpuštění třeba vždy dvou. Pokud někdo řekne – "nestojím o tvé odpuštění", tak účinky odpuštění zůstávají viset ve vzduchu. Proto člověk potřebuje přijmout Boží odpuštění. Projevuje to právě lítostí a úžasnou důvěrou, že ať by se dopustil čehokoli, vše se dá odpustit.

Lidé se však dopouštějí nejen těžkých hříchů, ale i všedních, které neustále opakují. Zpovídají se z téhož. Svatý František Saleský říká, že není třeba dát se znechutit, ačkoli se zpovídáme z téhož, protože dokonalost člověka spočívá v neustálém zahajování. Ne v tom, že nemám co napravovat, vylepšovat, ale v neustálé vůli začínat. U všedních hříchů je proto vhodné určit si období od jedné po druhou zpověď a vzít jeden problém, jeden nedostatek, který chci odstranit. Na konci období to vyhodnotit. Mnozí dnes tvrdí, že lidé se neradi zpovídají. Možná se jen neradi zpovídají podle schémat, které jsme je naučili. Například není pravda, že se musím zpovídat, když nevím, jestli jsem se

nějakého hříchu opravdu dopustil, pouze pro jistotu to řeknu. Hřích totiž nevstupuje do života jako blesk z čistého nebe.

Nápad, dialog, souhlas

Hřích má svou prehistorii. Nejprve vznikne nápad v mysli. Například vidím ležet před sousedovými dveřmi stoeurovou bankovku. Viděl jsem, jak mu vypadla z kapsy. Napadne mě, že bych si ji mohl vzít a schovat do vlastních kalhot. Další fáze je rozhovor s touto myšlenkou. "Vezmu si sto eur, to je na naše skoro tři tisíce korun. Za to si mohu koupit nový oblek, možná zůstane i na boty." Člověk se s touto myšlenkou pohrává. Třetí fáze je zápas. Vedle myšlenky, že si mohu koupit nový oblek, se mi ozývá svědomí: "Nesmíš si vzít, co není tvoje. Jdi mu to vrátit!" A znovu: "Ne, není třeba to vrátit. Mirek má dost peněz." Čtvrtá fáze je souhlas. Dám si těch sto euro do kapsy a hotovo. Pátá fáze je úplná neřest: Člověk vidí ležet peníze a hned je cpe do své kapsy. Neřest je zlozvyk, tedy je opakovaným hříchem. Kde hřích začíná? Ve které z těchto pěti fází? Ve čtvrté, když jsem dal svůj vědomý a dobrovolný souhlas. Nic na tom nemění fakt, že soused otevře dveře ve chvíli, kdy jsem se sehnul a peníze, co ztratil, mu podávám.

Svatost smíření je obrovský velikonoční dar. Bůh ho vložil do rukou kněží. Dar takové hodnoty nedal ani andělům. Proto je třeba ze strany kněze tuto svátost vysluhovat s pokorou, citlivě, neboť kněz je jen prostředník mezi člověkem a Bohem.

To byla silná káva

Jako kněz jsem si zvykl být k dispozici na svátost smíření vždy alespoň třicet minut před mší svatou. Ačkoli by nikdo nepřišel. Zažil jsem totiž poučnou zkušenost. Během prázdnin jsem těsně po prvním pátku zastupoval v jisté farnosti. V to ráno mi zvonil budík a já si říkám: "I tak po pátku na zpověď nikdo nepřijde, co tam půjdu." Nakonec mi přece pocit odpovědnosti nedal, tak jsem se tam vydal rozespálý – a vidím, že před zpovědnicí stojí nějaká postava. Vešel jsem a postava začala vyprávět: "Umřel mi muž. Ale to nebyl můj muž. Já jsem nebyla u zpovědi padesát let. Dnes ráno jsem si však řekla, že půjdu do kostela. Pokud tam bude farář, znamená to, že se mám vyzpovídat, pokud ne, tak se vyzpovídat nemám." Toto mě probralo z dřimoty rychleji než nejsilnější káva.

Ani andělé v nebi...

A nakonec ještě jeden smutný příklad, velmi konkrétní a také osobní. Cokoliv kněze přes den vytočí, pokud jde zpovídat, má všechno nechat před dveřmi zpovědnice. Jistá známá byla na zpovědi po dvaceti letech. Přišla s tím, že nebyla dvacet let na zpovědi. Kněz namísto toho, aby se zaradoval, ji zdusil. Co si to myslí, že přijde pouze tehdy, když Boha potřebuje! "Já jsem se tedy nějak s odřenýma ušima vyzpovídala," přiznala se. Což se divím, protože já bych se postavil a odešel. Nakonec mu však řekla: "Pane farář, dvacet let jsem nebyla na zpovědi kvůli jednomu knězi. A vězte, že dalších dvacet nepůjdu kvůli vám."

Nezáleží na tom, zda je správný takovýto postoj. Který kněz by však chtěl slyšet větu, že kvůli němu někdo nepůjde dvacet let ke zpovědi? Svátost, kterou nemají v rukou ani andělé, musí kněz vysluhovat opravdu zodpovědně, citlivě a s pochopením. Ať svátek Dobrého pastýře vede všechny kněze k tomu, aby se stali opravdu laskavými usměřovatelem lidských duší. Neboť jak říká Terezie z Avily: "Dříve se hříšník unaví svým hřešením jako Bůh svým milosrdenstvím a odpouštěním."

(podle KN)

Jak se modlit?

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše říká: "Modlitba je pozvednutí srdce, jednoduchý pohled k nebi, výkřik vděčnosti a lásky jak v utrpení, tak v radosti." Jinak řečeno: Modlí se ten, kdo se s vírou a láskou obrací na Pána.

Od koho se můžeme naučit modlit?

Učitelem modlitby je Ježíš Kristus. Když ho učedníci prosili: "Pane, nauč nás modlit se, jako Jan naučil své učedníky" (Lk 11, 1), Ježíš je naučil nejdůležitější a nejkrásnější modlitbu – Otče náš. Máme se ji modlit každý den a podle ní usměřňovat svůj život. Šťastný je ten, v jehož životě se naplní všech sedm proseb z modlitby Páně.

Ježíš nás v evangeliu učí, abychom se modlili vytrvale, s odevzdaností do Otcovy vůle, ba i za nepřátele. Modlitba není těžká. Modlit se dokáže i malé

dítě. Svatý Pavel však říká, že bez pomoci Ducha svatého se nedokážeme modlit opravdově.

Jedním ze sedmi darů Ducha svatého je dar zbožnosti čili schopnost modlit se. O tento dar třeba prosit a otevírat se mu.

I knihy Písma, zvláště Kniha žalmů, nás učí modlit se. Žalmy jsou i navzdory svému dávnému původu stále aktuální pro každého z nás.

Modlit se můžeme naučit od Panny Marie, od svatých, ale i od lidí, kterým dal Bůh dar modlitby. Rodiče mají učit modlit se své děti. V této roli jim pomáhá Boží milost, kterou dostali ve svátosti manželství.

Kdy je modlitba dobrá?

Při hodnocení modlitby se nemůžeme řídit podle pocitů. Někdy se nám zdá, že naše modlitba je nepovedená a jindy jsme s ní spokojeni. Tyto

pocity však mohou být velmi mylné. Naše měnlivé emoce nejsou důležité. Důležité je to, zda má Bůh zalíbení v naší modlitbě. Dobrá modlitba je věrná čili každodenní; vytrvalá, a tudíž nepodléhá znechucení; pokorná, při které si uvědomuji, že já, hříšný a omezený člověk, stojím před svatým a nepochopitelným Bohem. Ježíš nás vyzývá, abychom se modlili s vírou a byli ochotni přijmout Otcovu vůli.

Jaké chyby nejčastěji děláme při modlitbě?

Pokud o naší modlitbě neplatí to, co jsme uvedli výše, bloudíme. Ježíš Kristus nás upozorňuje, abychom k modlitbě nepřistupovali se srdcem plným neodpuštění vůči bližním (srov. Mk 11,25) a s nechotou smířit se (Mt 5,24-25). Velkou chybou je hledat při modlitbě svou spokojenost a pozemský užitek, a ne Boha. Modlíme se proto, že se chceme setkat s Bohem a otevřít se přijetí jeho vůle.

Jaké jsou druhy modlitby?

Známe modlitbu prosby, odprošování, díky a chvály. Dvě poslední jsou náročnější a řidší, avšak v nebi se budeme modlit už jen takto. Hovoříme také o modlitbě Církve, čili o liturgické modlitbě, a o osobní, "soukromé" modlitbě,

kteřá má význam i pro celou Církev. Během osobní modlitby se můžeme modlit vlastními slovy. Můžeme, ba měli bychom používat i modlitby, jejichž autory jsou svatí a zbožní lidé obdařeni darem modlitby. Modlitba však nemá vycházet jen z úst, ale především ze srdce. Nepoužívejme při modlitbě velká slova, které neodpovídají naší vnitřní realitě.

Co znamená liturgická modlitba Církvě?

V první řadě jde o mši svatou, Eucharistii, ale i o ostatní svátosti vysluhované

v Církvě. Patří sem i liturgie hodin, která se skládá především z žalmů. Nejdůležitější části liturgie hodin jsou ranní chvály, nešpory a kompletář (modlitba před nočním odpočinkem). Formu těchto modliteb určují pastýři Církvě – papež a biskupové. Je to oficiální modlitba Církvě, kterou nelze libovolně pozměňovat.

Za co se můžeme modlit?

Za všechno dobré. Ježíš říká: "Když budete o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to" (Jan 16,23). Modlitba by se však neměla týkat pouze časných záležitostí a potřeb. Mezi sedmi prosbami obsaženými v Otčenáši se jen jedna (za každodenní chléb) týká materiálních záležitostí. Ježíš nás povzbuzuje, abychom prosili o dary Ducha svatého: "Proste a dostanete! ... Když tedy vy, ač jste zlí, umíte dávat dobré dary svým dětem, tím spíše dá nebeský Otec Ducha svatého těm, co ho prosí!" (Lk 11,9.13).

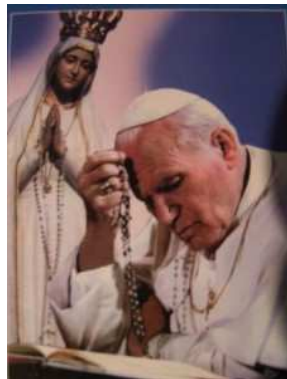
Proč se nám zdá, že některé z našich modliteb nebyly vyslyšeny?

Neexistují nevyslyšené modlitby. Jsou však modlitby, které nejsou završeny splněním našich tužeb. Bůh je moudrý a dobrý, a proto se nedívá jen na náš dočasný život, ale i na naši věčnou existenci. Lidská duše nikdy nezemře! Takže Bůh, který je dobro, nám nedá na zemi to, co by mohlo uškodit naší duši, zbavit nás milosti a překážet nám dosáhnout spásu. Bůh má celou věčnost na to, aby nám dal dobro, které pro nás naplánoval, a tak naplnil naše největší a nejhlubší touhy.

Bůh nám dal svobodnou vůli. Jsme tedy svobodné bytosti, a proto Bůh nebude měnit důsledky našich skutků, jak bychom si nejednou přáli. Pokud se student nepřipravuje, ale jen prosí o dobrý výsledek zkoušky, nemodlí se, ale bere Boží jméno nadarmo. A toto nám druhé Boží přikázání zakazuje. Dříve, než Ježíš řekl, že naše prosby vyslyší (srov. Jan 15, 7), uvedl dvě podmínky. První zní: "Jestliže zůstanete ve mně." V Kristu zůstává ten, kdo přijímá jeho tělo, Eucharistii. A druhá: "A má slova zůstanou ve vás." Boží slovo zůstává v nás, pokud posloucháme a čteme Písmo a pokud zachováváme to, co známe.

Ježíš Kristus se modlil jen k Bohu Otci. Proč se my modlíme i k Panně Marii a ke svatým?

Ježíš se modlil k Bohu Otci, který je jeho a zároveň i náš Otec. Ježíš splnil Otcovu vůli tím, že přišel na zem. Udělal to z lásky k Otci a z lásky k nám. Byl s Otcem spojen poutem lásky a hovořil s ním, takže učedníci a všichni ti, co ho viděli, se mohli od něj naučit modlit. V evangeliích jsou zachyceny prosby, se kterými lidé přicházeli za Ježíšem, Božím Synem. I tyto prosby byly modlitbou. Náš Spasitel Ježíš Kristus je jediný prostředník mezi Bohem Otcem a námi, avšak když umíral na kříži, dal nám svou matku, aby byla i naší Matkou. Na její prosbu Ježíš vykonal svůj první zázrak na svatbě v Káně Galilejské. Ježíšova matka, která je už i naší Matkou, se nyní stará o každého z nás a v nebi se za nás přimlouvá u Boha.

Podobně i svatí, zvláště naši patroni, stojí v nebi před Boží tváří a přimlouvají se za nás. V Bohu vidí naše starosti a slyší naše prosby a dívají se na ně "Božím pohledem". Připojují se k našim modlitbám a "upravují" je tak, aby byly v souladu s Boží vůlí a přinesly nám co největší dobro. Modlit se "k" svatým znamená prosit je o přimlovu před Bohem.

Proč se musíme modlit a vytvořit si čas na modlitbu?

Modlitba je jednou z nejdůležitějších, ba možná nejdůležitější úlohou v našem životě. Bez modlitby se nikdo nespasí. Není možné spasit se vlastními silami, potřebujeme k tomu Boží milost. Aniž jsme se každý den setkávali s Bohem při modlitbě, nebudeme schopni žít ve víře, v naději a v lásce a vytrvat v křesťanském životě.

(podle KN)

Adorace je čas, který intenzivně věnujeme Pánu

Adorace je jako fotosyntéza. Jako zelená rostlina natahuje své listy vstříc slunci, aby čerpala sílu pro život, růst a plodnost; tak i člověk v adoraci natahuje svou duši vstříc Bohu, aby byla živá vírou, vzrůstala v naději a byla plodná láskou.

K fotosyntéze je nutná zelená rostlina a slunce. Podobné je to i s adorací; jsou potřební dva: člověk a Bůh. Čím je slunce pro zelenou rostlinu ve fotosyntéze, tím je Bůh pro člověka v adoraci. Je jisté, že z fotosyntézy má více rostlina než slunce; tak podobně je to i s adorací; adorace je více darem Boha pro člověka než darem člověka Bohu.

Co je adorace?

Odpověď na tuto otázku dostaneme, když se trochu zahlubáme do "anatomie" tohoto slova. Je odvozeno z latinského "ad-oró", což znamená oslovovat někoho, a to ve dvojím smyslu: totiž s prosbou (čili prosit někoho o něco) a také s úctou (to znamená vzdát úctu někomu; poklonit se mu). V pohanském prostředí starověké Římské říše, v níž byla latina živou, hovorovou řečí, to bylo ve smyslu bohům; v křesťanském prostředí jedině Kristu, Pánu a Bohu (srov. Jan 20,28). Latinskému slovu odpovídá řecké: "proskynésis", které stejně jako latinské obsahuje v sobě rozměr podřízenosti, uznání svrchovanosti oslovování, v našem případě Krista; Pána a Boha (srov. Jan 20,28). Papež Benedikt XVI. měl k vysvětlení smyslu tohoto slova v homilii během mše na Světovém setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem v roce 2005 zajímavý postřeh, který bych rád uvedl: že totiž adorace znamená vzdání úcty "polibkem", a tak je v konečném smyslu vyjádřením a projevem lásky; podřízenost se tedy stává jednotou, společenstvím, protože ten, kterému se podřizujeme, je Láska (srov. 1 Jan 4,8). Z této "anatomie" slova, nebo pokud chceme "etymologie", nám vyplývají podstatné znaky slova "adorace". Je tedy oslovením Pána a Boha, jehož považujeme za svrchované většího, a vzdáváme mu v lásce a s láskou úctu, protože mu za "něco" vdčíme

nebo jej o "něco" prosíme. V obou případech je to cosi, co svou lidskou mocí nejsme způsobilí udělat a co jsme přijali nebo očekáváme jako milost a dar.

Konečně mohu říci, že adorace je spravedlností vůči Bohu, což je nemalou hodnotou, která se dostavuje již tím, že se adorace koná bez ohledu na "efekt". Tato hodnota nabývá rysy smíření či zadostiučinění zejména v sekularizovaném společenském prostředí, ve kterém se Bohu dostává křivdy tím, že je jako Láska ignorován.

Adorace vyžaduje vnější i vnitřní podmínky

Z hlediska vnějších podmínek bych uvedl tři věci. Už v mezilidských vztazích, když někoho o něco prosíme nebo mu chceme vzdát úctu, odkládáme stranou

různé jiné jakkoli důležité aktivity a svou pozornost zaměřujeme na oslovovaného; ještě lepší je, když se s ním na chvíli stáhneme do ústraní a setrváme v důvěrném společenství. Myslím si, že toto je obzvláště důležité, pokud tím osloveným je Pán a Bůh. Ve starozákonní i novozákonní biblické tradici

tyto podmínky adorace nacházíme v hojné míře. Tak například Mojžíš vystupuje na horu Sinaj a přebývá v důvěrném společenství s Bohem a přijímá od Boha desky Desatera (srov. Ex 24,12-18); prorok Eliáš jde na vrch Choreb a dostává se mu nového poslání (srov. 1 Král 19,8-16); a nakonec sám Pán Ježíš vystoupil na horu modlit se a strávil celou noc v modlitbě s Bohem Otcem, předtím než vyvolil Dvanáct (srov. Lk 6,12-13).

Z vnitřních podmínek vidím dvě jako důležité. V první řadě "minorita", což znamená vnitřní vědomí, přesvědčení, že ke své úplnosti potřebujeme někoho "většího". Neboť kdo žije v klamném přesvědčení, že si sám stačí (dokonce i v duchovní oblasti) a za všechno, co má a čím je, vděčí sám sobě a svým schopnostem, není schopen adorace. Druhou je trpělivost. V adoraci totiž oslovujeme "většího" Pána a Boha, a on nemusí hned a na všechno odpovědět, zejména ne tak jak si to lidsky představujeme či očekáváme. Tento "větší" může i mlčet, být skrytý, a toužený "efekt" se nedostavuje; adorace se tak stává námahou. Hodnota adorace se však tímto neztrácí; právě naopak, může být velká. Aktivuje totiž hledání, touhu, jak to vyjadřuje starozákonní Píseň písní,

ve které snoubenka s bolestí hledá ženicha, kterého postrádá. Její touha rozpaluje lásku a radost z nalezení převyšuje bolest z hledání. Snoubenka z Písni písní je zde obrazem adorující lidské duše. Bůh se zjevuje duši, která ho hledá, v pravý čas se svým milosrdenstvím; případně ho udělí přímo nepozorovaně. Uvědomíme si to snad, až když zpozorujeme, že je nám například cosi ve víře zřejmější nebo, že naše naděje je jaksi jistější, či naše láska odvážnější a velkorysejší. "Netrpělivost" proto není schopna adorace, neboť není "minoritou". Pokud bychom oslovovali sobě rovného nebo podřízeného, jistě by byla na místě rychlá odpověď, ale Pán a Bůh nám není ani rovný, ani podřízený. Chybu tedy dělají ti, kteří zanechávají adoraci, protože nedosahují v ní žádaný "efekt", který nakonec je jen lidským očekáváním a většinou se pohybuje v emocionální rovině. Pán a Bůh nám však chce dát více; pokud zanecháváme adoraci, o to "více" přicházíme.

Adorace vrcholí v tajemství Eucharistie

Snad nám vyvstává otázka, jaká adorace je nejdokonalejší, nejvyšší. Nejvyšší adoraci nebo díkůvzdání Bohu Otci přináší sám Kristus, jako Hlava, v nedílné jednotě se svým tajemným tělem, kterým je Církev v eucharistické oběti, a je zároveň i nejpokornější prosbou, kterou on Otci přednáší. Myslím si, že pozoruhodná slova svatého biskupa a mučedníka Jana Fischera nám pomohou tomu porozumět; on říká: "Ježíš Kristus je náš Velekněz. Nejprve přinesl oběť zde na zemi, když podstoupil ukrutnou smrt. Poté, oděný novým rouchem nesmrtnosti, vešel se svou vlastní krví do Svatyně svatých, tedy do nebe, a tam přinesl před trůn nebeského Otce tuto krev nesmírné ceny. A tato oběť je Bohu tak milá a příjemná, že jakmile ji zahlédl, nemohl dělat nic jiného, než se hned nad námi smilovat a laskavě zacházet se všemi, co se opravdově kají; a tato oběť se přináší každý den pro naši útěchu, ba v každou hodinu a v každý okamžik, abychom měli velkou posilu. Na této svaté a věčné oběti mají účast všichni, co opravdově litují a pevně se rozhodli své hříchy už nezopakovat, ale vytrvale pokračovat v započatém úsilí o ctnosti."

Církev totiž není cosi "mimo" nás; jsme to my, každý z nás, pokřtěný; dennodenně tedy můžeme v tajemství slavení Eucharistie vystupovat na horu proměnění. Papež Benedikt XVI. v posynodální apoštolské exhortaci *Sacramentum caritatis* o tom píše: "Eucharistie nás vtahuje do aktu Kristovy oběti. Podstatné proměnění chleba a vína na jeho tělo a krev vkládá do stvoření princip radikální změny, jakoby určitý druh štěpení atomů, vnesený do nejhlubší intimity bytí, změnu určenou pro vyvolání procesu přeměny skutečnosti, jehož posledním cílem bude proměna celého světa, až do toho stavu, kdy bude Bůh všechno ve všem."

Proměnění na hoře, o kterém píší evangelisté, bylo zjevením toho, k čemu směřuje tajemství Ježíšova života, především jeho vrchol – velikonoční tajemství jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání, do čeho vtahuje i nás. Ve zmíněné exhortaci se dále píše: "Ježíš Kristus nám ukazuje, jak umí pravda lásky proměnit i temné tajemství smrti na světlo zářící ze vzkříšení. Krása liturgie je částí tohoto tajemství; je nejvyšším vyjádřením Boží slávy a v jistém smyslu umožňuje nebi dotýkat se země. Památka na výkupnou oběť nese v sobě rysy té samé krásy, o níž nám vydali svědectví Petr, Jakub a Jan, když se Pán na cestě do Jeruzaléma před nimi proměnil."

Živá účast na slavení Eucharistie spojená s přijímáním je tedy nejvyšší adorací. Bohužel v češtině zažitý výraz "obřad přijímání" ve mši redukuje na dílčí smysl to, co vyjadřuje latinský výraz *ritus communionis*, což by se dalo přeložit jako "obřad společenství". Vstupujeme totiž do společenství nejen s Kristem a skrze něj s ním a v něm i s Bohem Otcem v Duchu Svatém, ale i se všemi bratry a sestrami ve stavu putující, trpící i oslavené Církvi, ba i se všim stvořením, kterému je dána naděje, že i ono bude vysvobozeno z otroctví zkázy, aby mělo účast na svobodě a slávě Božích dětí (srov. Řím 8,21).

"Doznívání" adorace

Opět sáhnou k poučení z exhortace *Sacramentum caritatis*, kde čteme, že eucharistická adorace "není nic jiného než samozřejmé rozvinutí eucharistického slavení, které je samo v sobě nejvyšším aktem adorace Církve. Přijmout Eucharistii, znamená postavit se do postoje adorace vůči tomu, kterého přijímáme. Jen tak může dozrávat hluboké a pravé přijetí. A právě v tomto osobním aktu setkání s Pánem dozrává i sociální poslání,

které je v Eucharistii zahrnuto a které chce prolomit bariéry nejen mezi Pánem a námi, ale také – a to především – bariéry, které nás oddělují jedno od druhých". K tomuto není co dále dodávat. Jsme na konci našich úvah a vidíme možná i s překvapením, že adorace není něco jen pro "profesionály", ale jsou k ní zváni všichni, kdo "uvěřili v lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm"(1 Jan 4,16).

(podle KN)

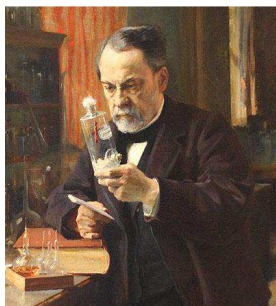
Oni takto a jak ty?

Prescot James Joule
1818-1889

Anglický fyzik. Studoval povahu tepla, a objevil její vztah k mechanické práci a energii. To vedlo k teorii zachování energie (První zákon termodynamiky).

Při svém zkoumání narazíme na velkou rozmanitost úkazů, které mluví jasnou řečí o moudrosti a blahodárném působení velkého Tvůrce přírody.

Luis Pasteur
1822-1895

Francouzský biolog, chemik a lékař. Zakladatel nových vědeckých oborů stereochemie, mikrobiologie a imunologie, objevitel vakcín proti sněti slezinné a vzteklině.

Má studia a výzkumy mě přivedly k tomu, že mám skoro takovou víru, jako bretaňský sedlák. Ale jsem jistý, že kdybych ještě víc studoval a zkoumal, měl bych víru bretaňské selky.

**Thomson Wiliam
Kelvin**
1824-1907

Skotský fyzik a jeden z nejvýznačnějších fyziků. Během svého života sestrojil řadu vynálezů, např. kvadrantový elektroměr, přístroje pro měření elektřiny v atmosféře nebo nový typ buzoly. Je po něm pojmenována jednotka teploty Kelvin a takzvaný Joulův-Thomsonův efekt.

Všude kolem sebe nacházíme přesvědčivé důkazy o smyslu a účelnosti věcí, které poukazují na to, že v celé přírodě působí svobodná vůle a zároveň nás učí, že všechny živé bytosti závisí na věčném Stvořiteli a Vládci.

Nauka před křtem dítěte – jak ji uskutečnit

Příprava rodičů a kmotrů na přijetí křtu dítěte spadá do kompetence místního faráře. Rodiče ho mají o touhu pokřtít své dítě informovat včas, aby mohli absolvovat křestní nauku, prohloubit si znalosti o křesťanské výchově i kontakty s knězem a farností.

Vážená redakce,

jsme mladí manželé a čekáme naše první dítě. Chtěli bychom se zeptat, jak je to s křestní naukou – kdy a kde ji můžeme absolvovat, co je jejím obsahem a zda se tato křestní nauka vztahuje i na kmotry.

Děkujeme za odpověď.

Marek a Iveta

Milí Marku a Iveto,

narození dítěte je v manželství doprovázeno výjimečným zážitkem otcovství a mateřství. Zprostředkovat dar víry je jeden z důležitých úkolů, které rodiče a kmotři při křtu dítěte na sebe přijímají. Zavazují se vychovávat ho ve víře, aby

zachovávalo Boží přikázání, milovalo Boha a bližního, jak tomu učil Kristus. Církev má také důležitou roli - zapálit rodiče pravou a činnou vírou. Povinnost kněze je proto připravit a podporovat rodiče křtěnce. Doporučuje se, aby na této přípravě spolupracovali i katechete a jiní věřící. Směrnice pro křest dětí uvádějí, že za víru dítěte je odpovědné křesťanské společenství, a to zejména od sedmého roku jeho života; do té doby podstatná část výchovy ve víře je na bedrech rodičů. V tomto směru jim mohou pomoci křestní rozhovory či nauky, respektive křestní formace rodičů.

Kodex kanonického práva (CIC) vyžaduje, aby se slavení křtu náležitě připravilo, a proto rodiče dítěte, jakož i kmotři mají řádně poučit o významu této svátosti a o závazcích, které s ní souvisejí (srov. CIC, 851). Kněží proto připravují rodiny na křest dětí a pomáhají jim při výchově, která vyplývá z přijetí křtu.

Za přípravu rodičů a kmotrů je odpovědný farář té farnosti, do které patří farní kostel rodičů dítěte (podle trvalého nebo přechodného bydliště rodičů). Rodiče mají oznámit křest dítěte co nejdříve po narození dítěte. Přípravu na tuto slavnost mohou absolvovat ve farnosti trvalého nebo přechodného bydliště a vykonat ji mohou spolu s kmotry před narozením nebo po narození dítěte. V případě kmotrů, kteří pocházejí z jiné farnosti, mohou přípravu absolvovat ve své farnosti, o čem třeba donést doklad od kněze.

Rodiče, kteří žádají o křest dítěte, lze rozdělit do dvou skupin: praktikující svou víru nebo vzdálení od života Církve a prožívání víry. Ve farnostech je běžná praxe minimálně dvou předkřestních setkání: na prvním se ohlásí křest dítěte, o což požádají oba rodiče nebo alespoň jeden z nich (ne prarodiče). Na tomto setkání se vyjasní údaje a úkoly spojené s křtem, jakož i jméno patrona dítěte, kdo může být kmotrem, místo a čas křtu. Současně je to pro kněze příležitost navázat osobní kontakt s rodiči dítěte, se kterými dosud neměl možnost poznat se. Na druhém setkání se v křestním rozhovoru hovoří o tajemství křtu;

o odpovědnosti a úkolech křesťanské výchovy; o významu příkladu rodičů, jakož i o osobním, rodinném životě víry; o spojení s Církví a její společností. Rodiče, kteří nejsou praktikujícími křesťany, může kněz pozvat na několik setkání, které přesahují obvyklý křestní rozhovor, aby se mohli hlouběji setkat s Kristovým učením, s křesťanským životem a společností. Jde o seznamování se s vírou, kterou rodiče při křtu vyznávají a kterou se zavazují předat svému dítěti.

Milí manželé, vyprošuji vám, aby narození a křest dítěte prohloubily vaši vzájemnou lásku a vyplnilo se vše, co budete vyslovovat při obětování svého dítěte: aby jeho život byl Bohu ke slávě, jemu ke spáse, vám k radosti a světu k užítku.

(podle KN)

Před sňatkem – proč povolení a dlouhá příprava?

Manželství má výrazný společenský rozměr, proto jak společenství Církve, tak i civilní občanská společnost stanoví pravidla pro vstup do manželství, aby bylo možné s jistotou konstatovat, že manželství bylo opravdu uzavřeno.

Vážená redakce,

se snoubencem plánujeme svatbu v Bardějově. Snoubenec je z okolí tohoto města, já pocházím ze středního Slovenska. Potřebuji povolení, že se budu vdávat mimo svou farnost. Proč, když jde o sňatek na území Slovenska a oba jsme katolíci? Dalším požadavkem je přijít na farní úřad šest měsíců, nejméně tři měsíce před svatbou a prý později se už nedá. Proč? Děkuji za odpověď.

Erika

Milá Eriko,

rozhodnutí vstoupit do manželství je krásné a zavazující zároveň. Když se muž a žena rozhodnou uzavřít manželství, tímto rozhodnutím přecházejí čistě soukromou oblast svého života. Manželství má výrazný společenský rozměr, proto jak společenství církve, tak i civilní občanská společnost stanoví pravidla pro vstup do manželství, aby bylo možné s jistotou konstatovat, že manželství bylo opravdu uzavřeno.

Ve společenství Církve je Svatý otec tou autoritou, která určuje normy ohledně uzavírání manželství pro všechny místní církve na celém světě. Říká se jim všeobecné normy. Jednotliví biskupové pro svou diecézi mohou vydat i partikulární normy, který-mi doplní všeobecné normy při zohlednění specifických kraje.

Vaše první otázka se týká potřeby povolení slavit manželství v jiné farnosti. Tuto otázku řeší obecná norma, která říká, že manželství má slavit ve farnosti jedné z manželských stran. Tato norma souvisí se samotným pojmem farnosti, farní rodiny věřících, v níž se odehrává život víry, s událostmi přijímání svátostí, mezi nimi i svátostí manželství. Proto se předpokládá, že se budete vdávat buď ve vaší farnosti, odkud pocházíte, nebo ve farnosti vašeho snoubence. Pokud se však rozhodnete slavit manželství v jiné farnosti, což je váš případ, pan farář z vaší farnosti vám dá k tomu povolení, které vyjadřuje, že vás svěruje duchovnímu otci jiné farnosti, v níž přijmete tuto svátost. Toto povolení je administrativní úkon, prostřednictvím něj farář vaší farnosti zadostučinil své roli duchovního otce farnosti, který se stará o křesťanský život svých farníků.

Vaše druhá otázka se týká přípravy před sňatkem. Norma, která se týká délky této přípravy a která předchází slavení manželství, má diecézní charakter. Nemusí být proto stejná ve všech zemích. U nás je zařité, jak vám oznámil pan farář, že je třeba se přihlásit půl roku před termínem sňatku, v odůvodněném případě ne méně než tři měsíce předem, aby se snoubencům poskytl dostatečný čas na přípravu, která probíhá pod vedením kněze a jeho spolupracovníků

v oblasti předmanželské přípravy. Vstup do manželství je velmi důležitý krok v životě snoubenců a solidní příprava má pomoci udělat tento krok s čím vyšší mírou poznání a správného úmyslu. Je pravda, že i manželství vysloužené po odpovědné přípravě se může stát nešťastným pro slabost jedné nebo i obou manželských stránek.

Odpovědná, dobře vedená příprava je však účinnou pomocí ke zvládnutí začátku společného života manželů a nastoupení nové cesty. Během přípravy mohou snoubenci objevit zdroj duchovní síly, ke kterému se budou vracet v složitých chvílích manželského života.

Tato pravidla, milá Eriko, se kterými jste přišla do kontaktu při oznámení vaší vůle vstoupit do manželství, mají svůj smysl. Jejich cílem je vytvořit rámec, ve kterých můžete objevit pramen nenahraditelné síly a milostí pro vaše budoucí manželství a rodinu.

(podle KN)

* * * * *

Malý chlapec se velmi bojí tmy. Jednou večer mu matka řekne, aby šel na zadní verandu a přinesl jí koště. Hoch se na matku podívá a prohlásí: „Mami, já tam nechci jít. Je tam tma.“

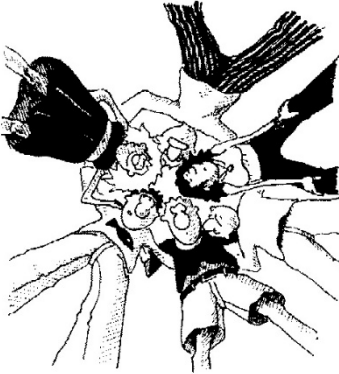
Matka s úsměvem synka uklidňuje: „Nemusíš se bát tmy. Je tam Ježíš. Bude na tebe dávat pozor a bude tě chránit.“

Chlapec se na matku ještě jednou podívá a s vážným výrazem ve tváři se zeptá: „Jsi si opravdu jistá, že tam je?“

„Ano, jsem si jistá. Ježíš je všude a je vždycky připraven ti pomoci, když ho potřebuješ.“

Hoch o tom chvíli přemýšlí, až nakonec dojde k zadním dveřím, malinko je pootevře, opatrně nakoukne do tmy a zavolá: „Ježíši? Jestli tam jsi, mohl bys mi, prosím, podat koště?“

Tak, to jsem já?

3. Je to kdesi v nás

Člověk je držitelem celkem zajímavých rekordů:

Do dálky skočí skoro 9 metrů.

Do výšky vyskočí téměř 2,5 metru.

Sto metrů zaběhl za čas pod deset vteřin.

Čtyřicet kilometrů zaběhl skoro za dvě hodiny.

Člověk vyleze po holých stěnách do nesmírných výšek.

Uplave skoro dvě stě kilometrů bez oddechu.

Zvedne téměř dvakrát tolik, kolik váží.

Úderem ruky zabije vola... / Jsou zde i takoví... /

A přitom tento zázrak zvaný člověk, je složen z prvků, které dohromady stojí kolem 10 korun. (Jen tak mimochodem!)

Máme ochranné systémy

V člověku jsou pro přežití zabudované ochranné systémy. Jsou to síly, které když slouží, je vše v pořádku. Pokud však nekontrolovatelně vládnou, je zle. Běda nám! Hází člověkem a zotročují ho. Ničí vše, co jim přijde do "cesty." Tak jako dravá řeka.

Tajný kód, který vidí jen někteří

V člověku jsou zakódovány schopnosti, které ho mají chránit a zajistit mu rozvoj a růst. Mezi nejdůležitější patří:

Láska k životu – pud sebezáchovy,
pohlavní síla – touha udržet svůj rod,
zvědavost po poznání – touha odhalovat tajemství,
touha být někým – snaha po uplatnění, uznání,
solidarita – smysl pro život ve společenství.

Tyto úžasné lidské schopnosti mají být pod kontrolou rozumu a vůle. Vždyť usměřňují lidské síly k základnímu cíli života člověka – k věčnému životu.

City, vášně, pudy...

Jsou dobré, nebo jsou naším prokletím? Nejsou dobré ani špatné. Tvoří naši lidskou přirozenost. "Vyvěrají" z nás. Pán Ježíš řekl, že zřídlem citů je srdce člověka.

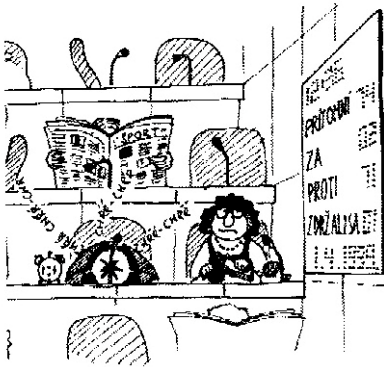
Nejzákladnějším citem je láska. "Ze srdce" ji vyvolává přitažlivost dobra.

Co v nás dřímá?

A přece máš šanci přežít nádherný, dobrodružný život...

Prožiješ to, pokud budeš žít styl života, který nám zjevil Pán Ježíš ve své řeči o blahoslavenstvích. Přečti si je. Stojí to za to. /Mt 5, 1-14/.

Spust' svůj šestý smysl

V myslí se přesuň do roku 2085. Jsi v parlamentu a máš hlasovat o tom, jak vidíš budoucnost lidstva.

Tak tedy prezentuj se, začínáme. - Hlasuj: "Ano - ne." Otázky jsou následující:

Hlasování

1. Budeš ještě žít?
2. Bude rakovina léčitelná?
3. Přestanou vymírat lesy?
4. Bude ještě možné přežít čistou lásku mezi chlapcem a dívkou?
5. Budou manželé chtít více dětí?
6. Budou se dělat genetické manipulace na lidech?
7. Bude ve světě více pokřtěných lidí?
8. Bude mezi námi více spravedlností?
9. Budou se lidé ještě modlit?
10. Odstraní se ze světa hlad?
11. Budou lidé věřit ve věčný život?
12. ...Další otázky si můžete vymýšlet.

Závěr:

Z hlasování vysvitne, kdo z vás je optimista a kdo pesimista. Je dobré, když si o tom i promluvíte.

Za pět minut

Ale to, kdo je optimista a kdo pesimista, může pomoci odhalit i následující aktivita:

Máte tyto postavy: Otec, matka, bratr, sestra, pošťák a učitel. Za pět minut napište libovolný příběh a pak si ho přečtete. Z příběhu bude jasné, kam vás vaše nitro táhne.

Ale jsi ty tady...

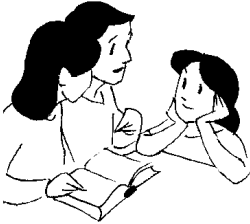
Pokud se ti zdá, že na tomto světě je mnoho pesimistů, nezoufej si. Jsi tady ještě ty.

Ty můžeš probudit svědomí jiného člověka! Ten dalšího. Ten zase... A tak nás budou tisíce! Dá se to! Já tomu věřím. A ty se o tom přesvědč!

Nezapomeň!

Tento svět patří optimistům,
pesimisté jsou jen diváci.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

51. PŘIPOMÍNEJME SI VÝROČÍ KŘTU

Učení víry

- Křtem jsme začali žít nový život v Kristu.
- Náplní svátosti křtu je úkon a její smysl.

Podněty na poučení z každodenního života

- Na výročí křtu vašeho dítěte.
- Na výročí vašeho křtu.
- Když se vaše rodina připravuje na slavnost křtu svého nového člena.

Není to tak dávno, co jste své dítě přijali do rodiny. Vzpomínáte na jeho narození, první dny doma, nadějně očekávání vkládané do nového života. Ještě lépe si zavzpomínáte, když si prohlédnete oznámení o narození, fotky nebo videonahrávky z této události. Neuběhlo mnoho času ani od té doby, co vaše dítě začalo žít nový život v Kristu; trvalým poutem se totiž křtem připoutalo ke Kristu. I tvůj vztah k dítěti se křtem prohloubil a je mnohem bližší než běžný vztah rodiče k dítěti. Nyní jste spolu se svým dítětem rovnocennými členy Boží rodiny, jejíž hlavou je Kristus.

Jak ovlivňuje uvědomění si tohoto hlubšího puta tvůj vztah k synovi nebo dceři teď a jak ho ovlivní později?

Začátek rozhovoru

Polož před společným obědem do středu stolu fotografii, svíci, křestní roušku a jiné věci, které celé rodině připomenou synův nebo dceřin křest. Pak jim vyprávěj vše, na co si v souvislosti s jejich křtem vzpomeneš, protože o tom zřejmě vědí jen velmi málo. Řekni jim, proč jste se rozhodli dát je pokřtít a proč je to pro vás rodiče důležité.

Jak navázat na téma

Vyprávěj dítěti i o svém křtu, aby si ještě více vážilo tradice víry v rodině. Řekni o tom, jak ti vybírali jméno, kmotry, jak ti připravovali křestní roušku. Ve kterém kostele to bylo a kdo všechno přišel. Prohlédněte si společně fotky nebo video z této události a na závěr se spolu pomodlete a poděkujte za dar víry.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Petr vyzývá lidi, aby činili pokání a dali se pokřtít: Sk 2, 1-38.

Co na toto téma říká Církev

Křest je první ze sedmi **svátostí**, která nás očišťuje od **dědičného hříchu** a je nezbytně nutná ke spáse. Dává nám nový život v Ježíši Kristu skrze **Ducha Svatého**. Z tradice známe dvě formy křtu: ponořením a litím vody. Při křtu ponořením se do vody ponoří celý člověk. Tento způsob používali zejména křesťané prvotní církve; ty, co toužili po křtu, ponořili celé do jezera nebo do řeky. Později se lidé křtili ve zvláštních prostorách nebo objektech nazývaných baptisteria, ve kterých se nacházely křtitelnice. Dnes se křtitelnice nebo křestní nádoby nacházejí ve všech katolických kostelech. Křest ponořením se opětovně zavedl do církve západního obřadu po **Druhém vatikánském koncilu**. Upřednostňují ho při křtu dětí a doporučuje se i dospělým. Nejběžnější formou křtu však v mnoha farnostech stále zůstává křest litím vody na hlavu člověka.

Při křestním obřadu mají své místo různá gesta, slova a symboly, které pomáhají zviditelnit význam této svátosti. Člověka, kterého křtí, ponořují do vody nebo mu lijí vodu na hlavu. Je oblečený do bílého roucha (bílá košilka) a je poznamenan **znaméním kříže**; poslouchá ohlašované Boží slovo. Potom inicianta (člověka, kterého křtí) pomažou **olejem katechumenů** a **křížmem**, což je jiný svatý olej nazývaný také "myro", a dostává svíci, která se zapaluje od

velikonoční svíce (paškálu). Křestní voda symbolizuje smrt a nový život; bílé roucho poukazuje na to, že pokřtěný člověk vstal s Kristem z mrtvých; znamení kříže připomíná vykoupení, které pro nás vydobyl Ježíš na kříži; křížmo naznačuje přijetí darů Ducha; světlo svíce zapálené od velikonočního paškálu představuje světlo Kristovo, které se má stát světlem na cestě života nově pokřtěného člověka.

Křest obvykle uděluje biskup, kněz nebo jáhen. V naléhavých případech, v život ohrožujících situacích však může pokřtít dotyčného i nepokřtěný člověk. Vyžaduje se jen lít vodu na člověka, který přijímá křest, a přitom říkat: "Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého."

Krátká modlitba s dítětem

V srdci se nyní obrať k Ježíši a poděkuj mu, že můžeš být členem jeho společenství:

Nejdražší Ježíši, děkuji ti za to,
že mě prostřednictvím křtu přijímáš do Církve.
Pomoz mi, prosím, prožívat toto členství
ve tvé rodině
opravdu zodpovědně.
Amen.

Pohled do historie

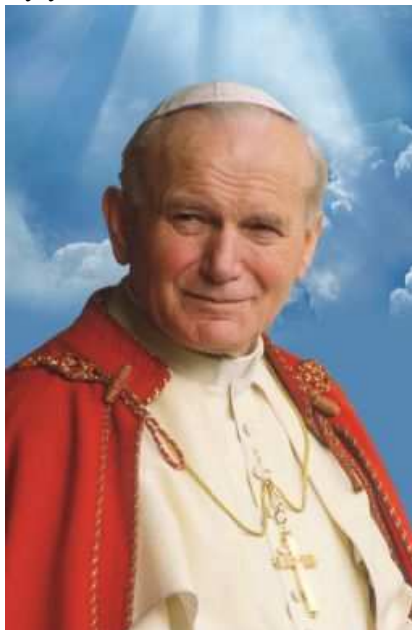
V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 2005. Žďáreckou farnost spravoval excurrento P. Miroslav Parajka, farář v Dolních Loučkách.

2005 – Rok Eucharistie a farnosti

Mírná zima pokračovala asi do 20. ledna (teploty okolo 10°C). Koncem ledna napadl sníh a vydržel téměř do květné neděle.

Velikonoce letos už 27. 3. Pro nás křesťany byly smutné, neboť zdravotní stav svatého Otce Jana Pavla II. se zhoršil a velikonočních obřadů se neúčastnil. 2. dubna, v předvečer svátku Božího milosrdenství, sv. Otec zemřel. Na jeho pohřeb (8. 4.) připutovalo do Říma asi 4 miliony poutníků.

V úterý 19. 4. zvolilo kolegium kardinálů pod vedením Ducha svatého 265. nástupce sv. Petra. Stal se jím děkan kardinálského kolegia – prefekt kongregace pro nauku víry a někdejší mnichovský arcibiskup, 78-letý Joseph kardinál Ratzinger. Přijal jméno Benedikt XVI. Následující neděli byl slavnostně uveden do úřadu a přijal 2 pastýřské odznaky – vlněné pallium a pastýřský prsten s postavou sv. Petra. Kéž ho Pán dlouho zachová své církvi!

Prvního dne měsíce února oslavil místní duchovní správce P. Miroslav Parajka 50 let od svého narození. Za toto životní jubileum poděkoval Pánu Bohu předcházející večer 30. ledna 2005. V měsíci únoru byl zakoupen do presbytáře nový koberec s perskými vzory.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

TÁBOR BVK 2019

Trochu o historii tohoto tábora. Pan farář, kterému na táboře říkáme Pavel, organizoval pro nás výlety už dříve, ale na tomto táboře se toho událo nejvíc.

To dokazuje i to že na to místo, kde tábor stojí, se jezdí už neuvěřitelných 25 let. Škoda že i přes takovou tradici jezdí na tento dvoutýdenní skvělý výlet méně a méně dětí.

Ale teď už o samotném průběhu. Dne 5. 7. se asi v 16:00 začaly sjíždět děti a začaly se vybalovat a ubytovávat. Téma letošního výletu bylo podle knihy Sedm let v Tibetu. Když

už se pár dětí sjelo, šli jsme do lesa pro dřevo na táborák, ale i do kuchyně je dřeva zapotřebí. A když už jsme se všichni sešli u táboráku, mohlo to všechno začít.

Ráno tradičně o sedmi hodinách budíček, následovala snídaně, tématko na zamyšlení a aplikace křesťanství v běžném každodenním životě, poté dopolední program, jehož náplní byly hry pohybové i klidné, na louce i v lese. A kdyby náhodou začalo pršet, měli jsme v záloze i hry do hangáru. No prostě obrovská legrace, zvláště když můj spoluvědčák nemohl najít nějakou pomůcku ke hře nebo své osobní věci. Říkali jsme mu Prófa, ovšem když k nějakému podobnému incidentu došlo, padal spíše název Roztržitý profesor 😊.

No a po dopoledním programu samozřejmě všemi milovaný oběd. Neexistovalo jídlo, které by od našeho kuchaře, řečeného Pifson, nejedl nějaký táborník. A bude to možná

také tím, že žádné jiné jídlo, kromě tohoto tam ani nebylo. Pokud ovšem nepočítáme s tím, že naše výborná pomocná kuchařka a místní osoba Ivet nepřivezla náhodou nějakou buchtu, nebo něco na ten způsob.

Po obědě byl na programu také všemi milovaný odpolední klid. Po něm jsme se mohli vrhnout na odpolední program, který byl opět nabitý všelijakými hrami.

Po tom, co jsme si dost vyhráli, nás čekala opět všemi milovaná večere, po níž nám Pavel přečetl večerní čtení, a šlo se na večerní hygienu. Když už se nám zuby blýskaly bělostí, sešel se tábor u stožáru, aby jeden vyvolený stáhnul vlajku a při stahování celý tábor zpíval večerku. A nastal čas hlídek, někteří si ji užívali, ale většina spíše prosila Pavla, aby je výjimečně zrušil, což párkrát opravdu udělal.

No a takhle to chodilo den co den, ale aby to nevyznělo tak nudně a opakovaně, musím podotknout, že každý den se odehrávalo něco jiného, jestli mi rozumíte. Každý den měl nějakou svou originalitu, pokaždé někdo zaperlil nějakou hláškou, a když byla dost povedená, zapsala se do táborového deníku s názvem »Pravčický, zapiš to«. Do tohoto deníku se píše všelijaké omylem vytvořené zkomoleniny či krátké příběhy, v nichž někdo udělá nebo řekne nějakou věc, která třeba ani nemusí být myšlená tak, jak je psaná.

Dokonce jsme na táboře měli i vlastní kapličku, takže jsme nemuseli chodit do nedaleko stojící vesnice, a navíc jsme měli mši častěji než normálně.

A po všech těch dnech přišlo velké finále. A tím byla pokladovka. Celodenní pátrání po doslova sladkém pokladu. Vždy je to velice napínavý den, protože i když se zdá, že jeden

tým má veliký náskok, přijde chvíle, kdy se jeden tým bez druhého neobejde, anebo nějaká podobná komplikace, která už tak napínavou chvíli ještě vylepší. Třeba to že Prófa alias Roztržitý profesor, poslední den odevzdá závaznou přihlášku na tábor, kde už 14 dní žil. Ovšem když už se poklad najde, všichni z něj mají podíl. Pak se zapálí táborák, opečou se buřty, zazpíváme si, někdo řekne nějakou zajímavou historku a jde se spát. Další den bývá pro všechny nejhorší, protože nastane čas odjezdu. Všichni se loučí se všemi a někteří už se i domlouvají, že příští rok budou spolu ve stanu a že se na další tábor těší. Bylo to tam super, a doufám, že příští rok se nás sejde víc.

Napsal Radek Bednář řečený Pacifik

Pout' ve Žďárci

V neděli 30. června v 9:30 se ve slavnostně vyzdobeném farním kostele

sv. Petra a Pavla ve Žďárci konala poutní mše svatá, kterou celebroul otec Pavel.

Jak se již stalo tradicí, obětní dary přinesly dívky v krojích. K slavnostnímu průběhu mše svaté přispěla svým zpěvem místní schola.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se na důstojném průběhu mše svaté podíleli.

R. Mašek

Pouť ve Skryjích

V pátek 5. července, v den slavnosti svatých Cyrila a Metoděje, se ve Skryjích konala tradiční pouť. Počasí bylo přívětivé, sluníčko tentokrát nepálilo tak jak v minulých letech.

U kapličky nad obcí se shromáždilo více jak 200 poutníků, aby společně oslavili slavnost Slovanských věrozvěstů. Tradičně v průvodu připutovali poutníci z Olší.

V 11:00 pak začala mše svatá, kterou sloužil otec Pavel.

Poděkování patří všem, kteří se na přípravě pouti podíleli.

R. Mašek

Pouť v Horních Loučkách

V sobotu 10. srpna v 15:00 byla u kapličky sloužena poutní mše svatá ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Celebrantem byl P. Miroslav Dibelka, farář z Žernůvky. O důstojný průběh bohoslužby se postarala kapela "Galáni" z Přibyslavic.

I když se zdálo, že každou chvíli začne pršet, pod ochranou Matky Boží nepadla ani kapka, a ještě se citelně ochladilo.

Na závěr vystoupila s poděkováním a s pozváním na večerní taneční zábavu paní starostka obce. Potom se podávaly koláče.

Výtěžek ze sbírky bude věnován na výrobu žaluzií do místní kaple.

Upřímné poděkování patří otci Miroslavovi za sloužení mše svaté a všem organizátorům, kteří se podíleli na přípravě poutní slavnosti.

Jana Jurná

Vyprávějme dětem o víře

Youcat pro děti, mladší bratr žlutého *Katechismu Katolické církve pro mladé (YOUCAT)*, přišel na pulty knihkupectví 1. srpna loňského roku. Přístupným jazykem vysvětluje pravdy víry pro děti od 8 do 12 let.

Kniha má necelých 250 stran a jako u verze pro starší děti využívá otázky a odpovědi o katolické víře, aby přiblížila základní pravdy. V knize jsou postranní sloupce, které jsou určeny rodičům a nabízejí tipy na další literaturu jako podklad k rodinným rozhovorům o víře. Text doplňují svědectví světců, nebo sportovců a dvanáct uměleckých děl od významných umělců. Knihu osvěžují komiksově ilustrace a všudypřítomné kreslené postavičky.

Podpořil ho i papež František

"Milí rodiče, svěřuji vám dětský katechismus. Ať vás nikdy neunaví kladení otázek a mluvení o víře." Těmito slovy poslal do světa papež František nový ediční počín Konference biskupů Rakouska.

Objevte Ježíšovu lásku

"Pomozte svým dětem, aby objevili Ježíšovu lásku, Dodá jim to sílu a odvahu," doporučuje dále papež v krátké předmluvě rodičům, kteří by před otázkami svých malých filozofů neměli v žádném případě oněmět "ale zkoncentrovat všechny síly a předávat víru, kterou jsme sami přijali od našich rodičů". František v této souvislosti uvádí osobní zkušenost. "Jednou se mě osmiletý kanadský chlapec zeptal, co dělal Bůh předtím, než stvořil svět," píše. "Zamyslel jsem se nad tím a pak jsem mu řekl: "Předtím, než Bůh něco stvořil, miloval. Dělal přesně toto - miloval. Bůh totiž stále miluje. Proto předtím, než stvořil svět, nedělal nic jiného."

Je stejně užitečný

Dětská verze *Youcat-u* obsahuje otázky, které děti často kladou svým rodičům a katechetům. Proto je "stejně užitečná jako velký katechismus, ve kterém člověk najde odpověď na nejdůležitější životní otázky o tomto světě, vlastní existenci, její smyslu a o posmrtném životě," uvádí papež. Zároveň ale přiznává,

že nová katechetická příručka se podstatně odlišuje od katechismu, který používal během dětství v Argentině.

"v každém případě," dodává František, "je dětský katechismus předurčen k tomu, aby nad ním rodiče společně s dětmi trávili čas a odhalovali do hloubky Boží lásku. Najděte si chvíli a listujte v katechismu společně. Stranu po straně otázkou po otázce, jedno tajemství víry za druhým," vyzývá Svatý otec. "Staňte se živým řetězem, který z pokolení na pokolení umožňuje, že evangelium je vždy přítomné v našich rodinách, společenstvích a celé Církve," žádá Petrův nástupce rodiče v závěru předmluvy k novému dětskému katechismu.

(podle KN)

Youcat pro děti můžete koupit zhruba za 500,- Kč. Nebojte se investovat na začátku školního roku i do rozvoje víry svých dětí!

DIGITÁLNÍ DETOX

„Vypni mobil. Zapni život.“ Rady, které se v posledních letech čím dál víc objevují kolem nás. Důvod je jasný: bezbřehé používání elektroniky nás neustále svádí k životu, se kterým nakonec nejsme spokojení. Do módy se tak dostávají digitální prázdniny, offline výzvy, předsevzetí, elektronický půst a opouštění sociálních sítí.

Průměrný uživatel prý kontroluje svůj mobil 200krát denně, to je každých šest minut. Každý čtvrtý pak tráví víc času online než spánkem. Tak to jsem ta čtvrtá - moje práce by se bez technologií neobešla. Tak to má mnoho lidí, ale právě ti často dojdou k závěru, že jim přehnané používání elektroniky (zvláště pak chytrého telefonu) spíše škodí, než prospívá. A začnou přemýšlet nad tím,

jak si vše v životě i v mobilu nastavit tak, aby to nenarušovalo jejich soukromí a odpočinek.

Jsem závislák?

Chorobná závislost na mobilu má název **nomofobie** (zkratka anglického „no mobile phobia“). Jde o úzkostný strach, který začíná běžnou nervozitou ze ztráty připojení, vybití baterie nebo zapomenutí mobilního telefonu doma. Velkou vinu na tom nesou sociální sítě, které nás nutí neustále kontrolovat, „co je nového“. Tak špatně na tom zase nejsem, říká si většina z nás. Ale **patologická závislost začíná u zlovyků**, které možná známe: **chodíme s telefonem spát** a ráno se s ním probouzíme; **na noc nevypínáme mobil**, ani si ho nepřepínáme do režimu letadlo; **nosíme si telefon s sebou i na záchod**; během dne se často **koukáme na mobil bez konkrétního důvodu**; **jsme nervózní**, když zrovna **nemáme mobil u sebe**. Důsledkem je, že **ztrácíme schopnost soustředit se na jednu činnost**, poslouchat člověka, který s námi mluví, odpočívát s čistou hlavou a vnímat naplno svět kolem sebe. Nebo třeba modlit se.

A to je dobrý důvod začít nad svým digitálním životem přemýšlet a dát mu konkrétní mantinely. Ti, kdo to udělali a vědomě svůj čas online (především na sociálních sítích) omezili, teď žasnou nad tím, jak lépe spí, mají kreativnější nápady, víc volného času a radosti ze života. Tady jsou jejich tipy:

Jak se dá používat mobil

- používej **režim letadlo** (nejen v letadle)
- vypni zbytečné **notifikace**
- zruš si **automatické přihlašování k sociálním sítím**
- nech si nainstalované **jen ty aplikace, které potřebuješ**
- **odstraň** z plochy **zástupce aplikací**, které tě rozptylují
- **odinstaluj si z mobilu aplikace sociálních sítí** a připoj se k nim jen přes internetový prohlížeč

 zkus nějakou **aplikaci**, která ti **pomůže zefektivnit používání elektroniky** (viz níže)

Co se dá udělat se sebou

- ☞ vyzkoušej si cestu tramvají bez jediného pohledu na telefon
- ☞ při studiu nebo při práci si dávej mobil mimo dosah ruky, stačí slyšet případné zvonění
- ☞ zvol si „svatý čas“ bez telefonu (např. hodinu po probuzení a hodinu před usnutím)
- ☞ pokud vnímáš čas strávený na sociálních sítích jako odreagování, stanov si na něj určitou denní dobu (např. půlhodina po večeři)
- ☞ nenechávej si mobil v kapse (a už vůbec ne na stole!) během jídla nebo při setkání s přáteli
- ☞ urči si místa, kam s tebou mobil nesmí (do koupelny, na WC...)

INSPIRACE PRO DIGITÁLNÍ DETOX

> **Replug me!** www.replug.me > Odpojte se od technologií, připojte se k sobě. Nabídka kurzů, výzvy a motivace pro veřejnost, rodiče, školy a firmy.

> **Digidetox** www.digidetox.me > Jak zvládat moderní technologie a nezbláznit se (Matěj Krejčí).

> Digiděti www.digideti.cz > Jak zklidnit dopad technologií na život v rodinách, školách i firemních kolektivech (Jan Kršňák).

ZAJÍMAVÉ APLIKACE

Checky > Spočítá vám, kolikrát jste se dnes podívali na mobil.

Digital Detox Challenge > Omezí funkce telefonu podle úrovně obtížnosti, kterou si zvolíte.

Čas u obrazovky (pro Apple) > Nastavíte si časový limit pro vybrané aplikace.

Twilight > Reguluje modré spektrum světla na displeji, abyste si při večerním pohledu na mobil neničili oči a nenarušovali spánek.

(Anežka Hesová – Salesiánský magazín)

Co jste možná (ne)věděli

Nejdražší soukromou školou na světě je Institut Le Rosey ve švýcarském městě Rolle. Roční školné tam stojí 108 900 švýcarských franků, což je více než 2 500 000 Kč. Na této internátní škole založené v roce 1880 v minulosti studovali belgický král Albert II., monacký kníže Rainier III. a egyptský král Farouk. Škola vlastní i komplex v lyžařském středisku v Gstaadu, kde probíhá vyučování během zimních měsíců.

(podle KN)

Historie tišnovské farnosti

Nedávno vydala tišnovská farnost knihu o své historii s názvem "800 let farnosti sv. Václava v Tišnově". Kromě vlastní historie farnosti na pozadí dějin církevní správy na Moravě od založení na počátku 13. století až do současnosti, obsahuje kniha také popis a historii všech sakrálních památek vč. přifařených obcí, přehled duchovních správců i dalších kněží působících v Tišnově od 17. století, informace o spolcích, bratrstvech a chrámovém zpěvu, dále osudy kněží - tišnovských rodáků, přepis farních kronik od roku 1822, vzpomínky pamětníků a další zajímavosti z historických dokumentů, korespondence a pozůstalostí.

Knihu je možno zakoupit na farním úřadě v Tišnově nebo v kostele po bohoslužbách.

Jan Kos, kronikář tišnovské farnosti

Co nás čeká

Pouť v Řikoníně

Poutní mše svatá bude 7. září v 10 hodin.

Pouť v Rojetíně

Poutní mše svatá bude 7. září v 16 hodin.

Povídání o víře

Setkání pro rodiče dětí, které by měly na konci tohoto školního roku přistoupit poprvé ke sv. přijímání v neděli 15. září 2019 v 17:00 hod. Setkání je otevřené pro každého, kdo má zájem 😊.

Pouť v Ostrově

Poutní mše svatá bude 28. září. Čas bude upřesněn v ohláškách.

Adorační dny

Celodenní výstav Nejsvětější svátosti a den modliteb za bohoslovce proběhne v našich farnostech:

24. září ve Žďárci;

25. září v Dolních Loučkách;

29. září v Olší.

Zapište si data do svých kalendářů, ať se můžete přijít poklonit Kristu přítomnému v Nejsvětější svátosti, aby nezůstal v kostele opuštěn, tak jako v Getsemanech před svým utrpením.

Oslava dne seniorů

V neděli 6. října se na vás těšíme v odpoledních hodinách Dolních Loučkách na faře.

Výuka náboženství

Příhlášky do náboženství lze vyzvednout ve škole (u třídních učitelů). Vyplněné přihlášky je možné odevzdávat ve škole, na faře v Dolních Loučkách nebo v sakristii po mši svaté do **15. září**.

Změna vyhrazena

DEN **D**

*Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, aby
jsme ten den D prožili skutečně naplno.*

Na křtu jsme se stali Božími dětmi. Následující fotografie ze křtu vypadají na první pohled stejně, ale při pozornějším zkoumání najdeš 10 rozdílů.

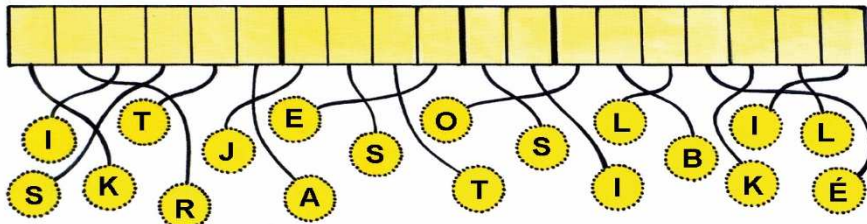
Křtem jsem se zařadil do jedné velké rodiny. Je jí:

Při prvním svatém přijímání si i já obnovím křestní sliby. Odpovím dvěma slovy. Zjistíš, které to jsou, pokud vypíšeš slova z košíček, které mají krajkový límeček.

Příkládej k sobě dominové kostky tak, aby se první kámen končil vždy písmenem, kterým začíná následující kámen.

Abych nezapomněl na to, že jsem se křtem stal Božím dítětem, udělal jsem si záložku. Byla na ní fotografie z mého křtu a slova, která napsal apoštol Pavel Galaťanům: *Vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, ... Zbytek se skrývá v tajence. Seřad' jednotlivá písmena!*

Je to hřích, když požádám manželku bližního svého, ale jen o informaci?

- **Odověď je v tajence** 😊

Y	P	N	K	P	S	O	P	H	B	Á	J	E	S	L	O	V	Í	
L	V	Á	L	E	C	K	E	I	R	Y	K	R	Á	D	R	Š	R	
Y	N	E	T	S	L	R	Ř	E	K	K	I	S	S	U	O	O	A	
M	S	C	K	A	B	Á	T	E	A	R	T	Y	Č	O	K	T	V	
O	N	O	D	A	V	K	S	F	T	A	P	A	L	T	S	C	T	
Z	B	Ě	H	O	V	É	J	L	Č	M	O	E	E	I	Y	I	Ú	
A	T	E	K	A	L	P	A	I	P	R	I	N	C	K	L	E	S	
P	C	H	D	S	O	P	K	T	R	O	A	T	I	O	A	R	A	F
P	O	Y	Č	P	L	A	S	T	R	J	L	X	M	M	Ř	A	É	
P	Ř	D	Ů	A	E	I	U	L	P	O	Š	O	E	A	I	L	R	
A	I	E	R	O	K	A	K	S	P	D	P	T	R	Š	Ř	O	Y	
B	Z	T	K	O	E	S	P	N	A	Z	U	D	A	E	P	B	D	
L	S	Ó	A	R	B	R	A	K	S	E	N	C	H	O	L	E	E	A
O	T	L	K	A	O	N	L	T	I	N	T	S	A	L	V	E	N	
T	Y	A	A	U	B	Č	O	É	U	A	Y	K	C	H	I	N	I	N
Y	I	Ň	Ž	S	L	Í	I	S	Č	Y	K	V	A	D	D	O	A	
F	I	K	C	E	I	G	E	T	T	I	Y	N	Í	Z	N	E	B	
N	Y	A	O	N	O	S	I	T	S	O	T	I	J	O	P	S	M	

artyčok; autor; bájesloví; benzíny; bobek; čůrka; dárky; deviant; ebola; emoce; farao; fiakr; fikce; flirt; fytol; glukóza; herba; chinin; chleby; jarmark; kabát; kamaše; koaly; která; kvasy; laňka; léčit; lochneska; media; několik; nevlastnit; nosit; oceán; oddavky; odpor; odsyp; omyly; optik; ostralka; pauza; pecař; plaketa; plast; pleso; pluie; podkováři; podrobnost; policista; princ; proužky; překročit; roksy; sálek; sesun; sféry; sisal; skřet; spojitost; srncí; stačit; steny; střep; šachta; šotci; špunty; tchoři; tlapa; toxin; útvar; válec; vepři; zběhové; zpomalit

A něco na závěr

Na Moravě dostali policajti nový příkaz: hlídat u sklěpků řidiče. Tož hlídají a vidí, jak sa strýc těžko sune do auta a rozjede sa. Policajt ho zastaví. Podá mu tester, aby mu strýc do něho dýchnul. Strýc si fúkne a policajt vyvalí oči. Na displeji 2,45. Strčí ho strýcovi před oči: „Tož co na to říkáte!!!“ Strýc sa kúkne a praví: „Jéje, stará mňa zabije, třičtvrtě na tři a já eště nejsou doma.“

Stará babka pošle dědka do sklepa, aby přinesl česnek a brambory.

„Nezapomeň! Dvě věci!“ říká babka.

Dědek jde do sklepa a za chvíli přinese lopatku na smetí.

„Cos to zase přinesl? Říkala jsem snad jasně: dvě věci! Kde máš smeták?!“

„Co to máš na tváři, Pepo?“

„Zranění z fronty.“

„Ty jsi voják?“

„Ne. Já byl na výprodejích.“

Namazaný Břét'a se potácí u domovních dveří.

Kolemjdoucí se ho ptá: „Ztratil jste klíč?“

Břét'a na to: „Ne, odvalu.“

„Chodit bos je určitě zdravější.“

„Jak to?“ diví se kamarád.

„No, vždycky když se probudím obutý, bolí mě hlava jak stěp!“

„Doktor mi povolil dvě piva denně.“

„Jak to snášíš?“

„Dobře. Už jsem v roce 2035.“

Manželka se po plnění manželských povinností udiveně dívá na svého muže:

„Jak to, miláčku, že dnes dvakrát?“

„Já si to jen nadělávám. Zítra je v televizi Liga mistrů.“

Děti na táboře: „Nemám nic proti stezkám odvahy, ale jít mimo dosah wi-fi je už trochu moc...“

Poslední dobou se víc modlím u bankomatu než v kostele...